

N.Ξ.

Με εξαιρετικές ερμηνείες του **Αντώνη Αντωνίου** και της **Νατάσας Ασίκη** ανέβηκαν και παίζονται οι «**Δυσαρμονίες**» (Tone Clusters) της Αμερικανίδας **Τζοις Κάρολ Όουτς** στη «**Θεατρική Σκηνή**» της οδού Νάξου 84.

Πραγματικά απολαυστική η σκηνοθεσία του Αντώνη Αντωνίου, με τη χρήση των **ήχων** να έχει καθοριστικό ρόλο πριν ακόμη αρχίσει η κυρίως παράσταση. Το έργο γράφτηκε και πρωτοπαίχτηκε το **1990**, διατηρεί ωστόσο την επικαιρότητά του και σήμερα. Παρουσιάζει την τηλεοπτική «ανάκριση» του πατέρα και της μητέρας ενός νέου που κατηγορείται για τον φόνο και την κακοποίηση μιας δεκατετράχρονης κοπέλας.

Ο τηλεοπτικός ανακριτής δεν παρουσιάζεται επί σκηνής, ακούγεται μόνο η μελετημένα ψυχρή και αυστηρή φωνή του (**Θανάσης Παπαγεωργίου**). Εύρημα της σκηνοθεσίας η ταυτόχρονη παρακολούθηση της «εκπομπής» από τηλεοπτικούς δέκτες.

Μέσα από τις ερωτήσεις του δημοσιογράφου, μαθαίνουμε σταδιακά ότι τα στοιχεία εις βάρος του νεαρού γιου είναι πολλά και σοβαρά. Οι δύο γονείς ωστόσο, «αρνούνται» ή, ακριβέστερα, αδυνατούν να τα δουν ως εκ της θέσης τους. Κάνουν κάθε προσπάθεια να υπερασπιστούν την αθωότητα του γιου τους, αφήνοντας ταυτόχρονα να φανούν ρατσιστικές προκαταλήψεις που οι ίδιοι έχουν για τους Εβραίους ή τους «Νέγρους» για παράδειγμα. Στην προσπάθειά τους να οικοδομήσουν μια εικόνα φιλήσυχων και νομοταγών πολιτών, να προβάλουν μια «**καθησυχαστική ταυτότητα**» προς την κοινωνία, επιστρατεύουν όλα τα στερεότυπα του μικροαστικού και σε ορισμένες περιπτώσεις φασίζοντος λόγου. Στην πορεία της εξέλιξης του έργου μαθαίνουμε για τις σχέσεις και τις ενασχολήσεις του γιου με γυμναστήρια, ναζιστικά σύμβολα κλπ.

Η σκηνοθεσία αναδεικνύει τις πολυθρόνες του τηλεοπτικού πλατό σε εδώλια του κατηγορουμένου.

Η θεματολογία των ερωτήσεων στις οποίες καλούνται να απαντήσουν οι καλεσμένοι της εκπομπής, κυμαίνεται από την κενόλογη αρλουμπολογία μέχρι τα υπέρτατα ερωτήματα της ζωής, του είδους π.χ. αν διαστέλλεται το σύμπαν, αν είναι ο άνθρωπος ελεύθερος, ποια είναι η οντολογική του ουσία και ποια η ταυτότητά του. Μερικές από τις ερωτήσεις, εγκλείουν παγίδες σε δεύτερο επίπεδο για τους δύσμοιρους ανακρινόμενους γονείς, όπως εκεί που απαντούν διστακτικά στο αν υπάρχει ελεύθερη βούληση του

ατόμου. Αν ο άνθρωπος είναι ελεύθερος, τότε οι πράξεις του είναι κολάσιμες ποινικά. Ή στην ερώτηση για την **θανατική ποινή**. Διστάζουν στην αρχή, για να διευκρινίσουν στη συνέχεια ότι συμφωνούν αρκεί βέβαια αυτό να μην αφορά τον -αθώο- γιό τους.

Συγγνωστή συνομολόγηση μεταξύ της συγγραφέως και των (τηλε)θεατών, η -μεγάλη, για τα τηλεοπτικά δεδομένα- διάρκεια της 'εκπομπής', κατά την οποία ο τηλεοπτικός βασανιστής διαλύει την προσωπικότητα των συνεντευξιαζομένων προσφέροντάς την βορά στο βωμό της τηλεθέασης.

Στην προσπάθειά τους να υπερασπιστούν το παιδί τους οι δύο γονείς, καταλήγει να γίνονται συμπαθείς. Και αυτό παρά τον συχνά ρατσιστικό λόγο που εκπέμπουν. Κερδίζουν τη συμπάθεια κυρίως λόγω του ότι τους συνθλίβει επί σκηνής μια υπέρτερη εξουσία, αυτή των **MME**.

Ιδιαίτερα εύστοχος ερμηνευτικά ο τρόπος που οι γονείς «**ακούνε**» τις παράξενες ή διφορούμενες ερωτήσεις

Το τέλος του έργου αφήνει συνειδητά ανοιχτό το ζήτημα της ενοχής ή μη του νεαρού Καρλ, παρά τα συντριπτικά σε βάρος του στοιχεία.

Μεγάλο θετικό της παράστασης, ο διάλογος με τους θεατές μετά την αυλαία, μια συνήθεια που κρατάει ο Αντώνης Αντωνίου από τα παλιά τα χρόνια. Ας μην ξεχνάμε ότι στη Θεατρική Σκηνή έχουν ανέβει πολύ σημαντικές παραστάσεις, όπως για παράδειγμα «Ο Φονιάς» ή «Οι κουραμπιέδες».

Όσοι/-ες παρακολουθήσουν την παράσταση, ας ζητήσουν στο τέλος από τον Αντώνη Αντωνίου να περιγράψει την περιπέτιά του στην προσπάθεια να αποκτήσει τα δικαιώματα της συγγραφέως...

Όπως προαναφέρθηκε, παίζουν οι ηθοποιοί **Αντώνης Αντωνίου** και **Νατάσα Ασίκη**.

Σκηνοθεσία: **Αντώνης Αντωνίου**

Υπόλοιποι συντελεστές της άρτιας παράστασης:

Μετάφραση: **Νίκος Χατζόπουλος**

Σκηνικά - Κοστούμια: **Νίκος Κασαπάκης**

Φωτισμοί: **Μαριέτα Παυλάκη**

Στουντιακός εξοπλισμός: **Γιάννης Θεοδοσιάδης**

Επιμέλεια βίντεο: **Θωμάς Σιούλας**

Σημείωμα του σκηνοθέτη:

Διαλέξαμε πάλι ένα δύσκολο έργο -από τα δικά μας- από αυτά που μας αρέσουν και που ελπίζουμε να αρέσουν και σε εσάς.

Η Τζόις Κάρολ Όουτς είναι αρκετά δύσπιστη, αμφισβητεί τη Δικαιοσύνη, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, αμφισβητεί τους γονείς, αμφισβητεί τα παιδιά, αμφισβητεί όλη την κοινωνία.

Δημιουργεί τόσα ερωτήματα για την ζωή μας που προσπαθεί να απαντήσει σε κάποια από αυτά και αμέσως ξεπηδάνε πιο πολλά.

Ίσως αυτός είναι και ο ρόλος του θεάτρου, να σε προκαλεί να σκεφτείς.

Ελπίζω να μπορέσουμε να απαντήσουμε σε κάποια από αυτά.

Καλό κουράγιο και καλή διασκέδαση

Αντώνης Αντωνίου